

КОМУНІСТИ ОПАНОВУЮТЬ УРЯД ЧЕХОСЛОВАЧЧИНИ

Комуністи обсаджують адміністрацію і уряд Чехословащини своїми людьми. Резігнація 12-тих некомуністичних міністрів. Натиск комуністів на през. Бенеша. Страйки і демонстрації. Поліція Безпеки викриває «протидержавний заговор». Арештування. През Бенеш змушений затвердити склад нового уряду. На початку нового етапу комунізації Чехословащини.

В мин. тижні, центром зосередження уваги розвитку політичних подій була Чехословачина. Події які розвинулися в Чехословачині характеризують яскраво комуністичну загрозу цілковитого узалежнення Середньої Європи від волі диктаторів Кремлю. Чехословачина опинилась в тажкій внутрішній кризі, яка є невідкличною утратою самостійності чехословацьких народів. Події ті, поважно занепокоїли західно-європейські держави. Чехословачина була майже одиновою державою поза залізною куртиную, яка старалась задержати бодай позори своєї незалежності і не раз виявляла незалежність в виборі між Сходом а Заходом. Остаточно чеські і словацькі комуністи постановили повестити наступ на «реакційні елементи» і захопити уряд цілковито в свої руки. У висліді узурпації комуністами влади, 12-ть некомуністичних міністрів чеського уряду внесли на руки през. Бенеша свою резігнацію. Комуністи з прем. Готвальдом (також ком) повели на през. Бенеша натиск щоб він прийняв резігнацію уступаючих послів і затвердив новий склад уряду. През. Бенеш протиставлявся монопартиї уряду, обстоюючи погляди, демократичного складу уряду в якім візьмуть участь представники всіх партій. Через п'ять днів Бенеш ставив опір натискам комуністів. За цей час комуністи провели цілий ряд арештувань і ревізій серед членів некомуністичних партій і врешті оголосили фантастичне «викриття протидержавного заговору» — очевидно таких матеріалів які обтяжували б «опозицію» треба було комуністам конечно «постаратись» щоб на їх підставі приступити до

ліквідації «заговорників». Патріотичні чехословацькі елементи, на чолі зі студентами, zorganizували протикомуністичну демонстрацію і кількатисячний похід демонстрантів закликав през. Бенеша не піддаватись комуністичним натискам. В виступі перед полуднем комуністи zorganizували генеральний одногодний страйк, підчас якого секретар Ген Раді Профспілок Ербан (комуніст) виголосив через радіо «бойову промову» підкреслюючи що «мобілізуємося, і тих кілька тисяч студентів і спекулянтів з чорного ринку переконано, що мають проти себе міліони». На другий день комуністи влаштували велику демонстрацію, змагаючи вд през. Бенеша негайної реформи уряду. Остаточно на капітуляцію становивца през. Бенеша вилинула постава соціалістичної партії, яка заявила згоду на співпрацю з комуністами. По повним прийняттю прем. Готвальда, през. Бенеш прийняв резігнацію уступаючих міністрів і затвердив новий склад уряду в якому подавляючу більність мають комуністи.

М.н. Носик проголосив, викриття ще одного «заговору» в якому як він твердить є «вмшаним чоловік представники зах. держав».

В висліді подій і реформи чехословацького уряду що увінчалися перемогою комуністів чеський і словацький народи опинилися в обличчі нової хвилі терору, арештувань і винищування самостійницьких елементів, а також колективізації Чехословащини (яку вже заповідає «націоналізація» під проводом комуністів) а тим самим включення Чехословащини до советської господарської системи.

ЗАПОВІДАЮТЬ ВЕЛИКИЙ ПРОЦЕС ЧЛЕНІВ УПА

Варшавські газети заповідають в найкоротшому часі великий судовий процес проти членів УПА. На лаві оскаржених мають стати 22 члени УПА які належали до відділу «Гриня», осуджених за участь в атенаті на комуніста ген. Сьверчевського, який згинув в березні мин. року з рук босвників УПА. Процес має тре-

вати кілька тижнів і буде покликано на зізнання около 100 свідків. Не має сумнівів що оскаржені не знайдуть справедливого вироку від червоних польських прокурорів і дістануть найвищий вимір кари та це хіба не врятує советських вислужених від всепародного суду перед яким і вони заслужено стануть.

УЛЬТИМАТИВНІ ДОМАГАННЯ РОСІЇ

Фінляндія грозить утрата самостійності, совети домагаються негайного «військового союзу»

Після акції в Чехословачині, Москва розпочала новий наступ, тим разом на півночі, стараючись остаточно зліквідувати самостійність Фінляндії, і включити її в ряди «советських республік». Совети вислали до фінляндського уряду домагання, майже в формі ультиматум, жадаючи негайного заключення з ними пакту «взаємної військової помочі». В своїй ноті совети натискають на уряд Фінляндії, щоб він якнайскорше поробив потрібні старання до заключення пропонованого пакту.

В Гельсінках фінляндський уряд, розпочав наради в справі відповіді на советські домагання, фінляндці в більшості ненавидять Росію і уряд старається в тій так загрозливій для Фінляндії ситуації, задержати неутральність, однак трудно припустити щоб Фінляндія могла

опертися натискові комуністів. Фінляндські комуністи, діставши накази з Москви, ведуть сильну кампанію за заключенням військового союзу з Советами. Такий «Військовий союз» давби можливість держати советам військову місію в Гельсінках, а також військові бази на території Фінляндії. Фінляндська армія дісталаби советський військовий виряд, що вимагалоб також і советських військових інструкторів для перевишколу фінляндської армії, на ділі цей «військовий союз» це булаб окупація Фінляндії советськими військами і границя СССР сягалаб до фінляндсько-шведської границі. Про цей назриваючий стан усвідомила собі також і Швеція яка починає відступати від засад «неутральності» яких досі присдержувалась і прихильється до плану Маршала.

ЖИДІВСЬКО-АРАБСЬКІ ЗАГОСТРЕННЯ ЗМУШУЮТЬ ДО ВІДКЛИКАННЯ ПОДІЛУ ПАЛЕСТИНИ

Рада Безпеки ООН, розглядає проекти Палестинської Комісії. США і В. Британія проти насильного поділу Палестини. Напруження м.ж арабами і жидами поглиблюється

Рада Безпеки ООН розпочала наради над ухвалою поділу Палестини на жидівську і арабську державу, яку затвердив при кінці мин. року зібрання ООН. Покликана Палестинська Комісія, якої завдання було розглянути можливість переведення в життя плану поділу Палестини, зложила перед Радою Безпеки досить алярмуюче справоздання. Палестинська Комісія домагається вислання до Палестини міжнародних військових відділів, які забезпечилиб порядок, після опущення Палестини британськими військами. Тільки при допомозі міжнародних військових сил можна доконати поділу Палестини. Коли однак вислання міжнародних військ стане неможливим то знов треба розв'язати негайно питання, як запобігти наслідкам, коли В. Британія згідно з заповідженням з днем 15 травня ц.р. кінчить справувати мандат над Палестиною а до 1 серпня британські війська опустять Палестину.

Провідник Палестинської Комісії Лісіцкі (Чехословачина) запропонував вислання міжнародних військ до Палестини. Цему спротивляється делегат США, який вважає що Рада Безпеки, не повинна доконувати насильного поділу Палестини, і належить створити Комісію п'ятих (США, В. Британія, Франція, Росія, Китай) які розгляне ситуацію в Палес-

тині і порішать чи існує фактична загроза порушення міжнародного миру. Делегат В. Британії заявив що, ситуація в Палестині погіршується і В. Британія поносить чимраз більше жертв в людях. В. Британія не погоджується на переведення при помочі міжнародних військ піділу Палестини і длятого здержується від голосування Делегат Колумбії поставив внесок, продовжити справування мандату В. Британії над Палестиною до 15 липня, а за цей час поробити відповідні старання і наклонити арабів та жидів до обосторонньої згоди. Події в Палестині набирають поважного загрозливого характеру. Після найбільшої досі детонації і висадження в повітря найкращої вулиці в Єрусалимі, зівстав підпалений великий військовий судовий будинок в Єрусалимі, в яким відбувалися судові розправи проти жидівських і арабських терористів.

Араби обстріляли самоходоу жидівську коломну, в тій сутичці впало 8 жидів і 2 араби. Друга жидівська самоходоу коломна мусіла пробиватись крізь вогонь озброєних арабських відділів. Як повідомляють арабські жерела, з Трансйорданії до Палестини пішло 100 тягарових самоходів навантажених зброяю і амуніцією, та 900 вояків «арабської вільної армії».

МЕТОДИ БІЛШОВИКІВ В БОРОТБІ З УПА

(Закінчення)

Один юнак, з групи «пасивців», на обличчя якого видно рисочки вояцької впертості, спокійно розповідає: «Для вояків УПА слово «полон» взагалі не існує. Може бути все каліцтво, безконечна голодівка, навіть смерть — але тільки не полон! Були випадки, що кількох наших повстанців в околицях Турки (Самбірщина) попало большевикам в руки. Скінчилося ж на тому, що по довгих тортурах, енкаведисти прилюдно вирізували їм на плечах і на чолі тризуби, потім застрілили. Тіла заборонено ховати, бо таким чином ворог намагався налякати околицьке населення. Але, помімо того, вночі хтось трупи викрав і десь поховав. За це НКВД-е спалило все село».

А ось в Станіславщині, неподалеку одного села, група УПА зліквідувала три авта енкаведистів, захоплюючи в полон одного лейтенанта і кількох рядовиків. На другий день'у відплату, большевики наловили багато людей і повишали їх на телефонних стовпах на відтинку одного кільметра.

По розмові з членами УПА, стає ясно, що червоний російський окупант рішився на все, щоб тільки осушити для себе перемогу. Кожна можливість, хай буде найпоторпша, стає для нього засобом до проведення нищівної акції Є. н. пр. в Карпатах місцевості вповні опановані повстанцями. Дозналися не одного прочуханця від УПА, червоні «герої» звичайно не наважуються туди заглядати. Оскільки не можна там вдіяти зброєю, хитрі москаліки вирішили застосувати такі форми боротьби, які ніяк не вимагають крові. З лівівської медичної лабораторії справджено саме такі фізичні воші і таким чином вдалося їм прищипити в кількох селах плямистий тиф. Епідемія тифу швидко поширювалася і щоб припинити її, лікарі УПА повели рішучі санітарно — медичні заходи. Незаражене населення мусило піддаватися проти-тифозним інекціям, які переводили повстанчі лікарі. Помімо величезних труднощів в здобутті протитифозних застріків, всежтаки розвідникам УПА вдалося скупувати їх по місцях, на чорному ринку в достатній кількості. Але й тут, большевицька розвідка дозналася про суть справи і згодом, на чорному ринку, появилася велика кількість протитифозних застріків з попередньою етикеткою. Як виявилось, всі пізніші застріки були затруті.

Звіряча ненависть до українства російського окупанта штовхає його до шпору нових некольних вчинків. Тут для нього нічого нема святого, нічого такого, що б зворушити його сумління. Безмежна здичавіла лють большевиків позначається не тільки до живих, але й до мертвих.

Представники західного християнського світу, засіда-

Федір Одрач.

ДВІ СВІТОВІ ПРОБЛЕМИ

Якщо будемо поважно задумуватися над повоєнною теперішньою ситуацією, то на порядку дня неодмінно будуть виступати дві світові проблеми: комунізм чи демократія? Коли будемо послідовними, можемо прямо сказати, що тих два слова криють в собі одну універсальну загадку, яку розгадає щойно недалеке майбутнє. Альтернативність тих двох проблем повисла тепер над усім світом, столочуючи людство в спільний кут, з якого годі углядити перспективу майбутнього. Ще не проминуло й трьох років миру, а світ опинився перед черговою загадкою війни, може найстрашнішою в своїх наслідках. Тиск советської пропаганди на різні несоветські країни, ршучі політичні потягнення російської дипломатії за кордонами СССР,

ючи зі східними душагубами при одному столі, мабуть не цікавляться тим, що отой «східний демократ» розкопує навіть могили борців на Україні, щоб потім тлінні останки спалити і розвіяти по полі. В той час, коли дуть в цивілізованому світі суперечки на тему, чи в Росії диктатура, чи демократія, сталінські «герої» підмінують навіть впавших борців УПА, щоб спричинити смерть тому, хто прийде в ночі поховати їх. Але, з другого боку є загальне твердження, що лють завжди є найкорсткіша перед своїм кінцем. Саме ця звіряча ненависть хвилево переможного московського окупанта, є нічим іншим, як виявом своєї слабості. Той факт, що ось вже третій рік'по закінченні останньої світової війни червоний окупант намагався приборкати Україну і йому не вдається — цей факт сам говорить за себе.

Боротьба УПА, а знею і усього українського народу в цьому останньому етапі ще не відійшла в історію, навпаки вона є на порозі нової доби — доби волі і незалежності віками гнобленого українського народу. І саме ми, емігранти, зокрема ж наші письменники мусять з усією повагою усвідомити все те, що діється тепер в Україні і до чого вона змагає. Як колись вчас неволі польського народу, польські емігранти — письменники на увесь світ кричали про неволю свого народу, підносячи до висот його гідність, так само тепер черга на наших письменників повернути свої обличчя до розп'ятої України і на увесь світ кричати про її героїзм і неволю, про гекатомби замордованих і висланих на Колиму чи до Архангельська. Найвищий вже час, щоб і наша письменниця — емігрантка виділила з себе твори українських «Кржижаків», «Пан Тадеушув» і інші. І менше присвячувала часу на камбруми і Дон — Пасоси.

Творче джерело і сила — на своєму ґрунті, в гуцшавині свого народу, але не в чужих, абстрактних темах; і модних сальонах.

Ф. Одрач.

партизанська війна в Греції, діяльність комуністів в Італії та Франції — все це є спричинниками загального господарського хаосу, та морального отупіння людства.

На інтернаціональному з'їзді науковців та письменників ЮНЕСКО у Женеві у вересні 1946 р. багато передовиків науки прямо стверджувало, що людство переживає жахливу духову кризу. На подібному ж з'їзді німецьких науковців у Берліні 7 лютого 1947 р. було стверджено, що Німеччина, а з нею й увесь світ (з Америкою включно) потонув тепер в духовій порожнечі (вакуум), яка стоїть на порозі загальної катастрофи. Німецький визначний філософ екзистенціалізму Карль Ясперс, теж не приховує своїх побоювань що до світової кризи і еventуальної катастрофи в своїй знаменитій брошурі «Дойчше Цукунфт унд Гете». Про духову кризу людства є думки й світової слави французький письменник Андре Моруа. Ці побоювання науковців та письменників цивілізованого світу є незвичайно характеристичні для нашої доби. Імпериалістичній динаміці Росії в співдії з комуністично-ідеологічною інвазією, під цю пору оголошують людство. Коли ми приглянемося добре до стремління Росії, спонукані будемо ствердити, що — вона знає чого хоче. Отже має свою лінію, по якій вперто змагає до мети. Цієюж метою для неї є — знищити старий демократично-ліберальний лад, християнські надбання західного світу, щоб встановити на його руновисах комуністичні диктатури, безпосередньо підпорядковані Москві. Ця послідовність і динамічність політики СССР, як відомо не обмежується воєнними здобутками (Балкани, Чехо — Словаччина, Польща і т.д.) а вперто, різними засобами змагає до остаточної перемоги над світом. Кремль в рівній мірі цікавиться так французькою компартією, як і італійською, так британською, як і компартіями північної та південної Америк. Яке ж становище зайняв західний світ перед обличчям цього нечуваного і роззукваленого східного імперіалізму? На це питання може нам відповісти ланка воєнних і повоєнних років, на це може людству дати відповідь Ялта, Потсдам, Париж, Лондон. Треба було щойно останньої льондонської конференції, створення комінформу, шпигунсько-атомової афери в Канаді, щоб протверезити західні політичні уми, і накинуги їм думку, що — гратися зі східним вогнем не є пріємною справою. Але, чи нахабство советської політики справді протверезило до бажаних норм західний світ? Чи постійні удари комуністичного п'ястучка в різних країнах світу, спонукали західні демократії такимим п'ястучковими ударами відповісти напасникові? На це можна

відповісти тільки одним словом: Ні! І саме тут лежить стрижень усієї трагедії. На вперту імперіалістичну інвазію Москви, західний світ здебільша відповідав уступками, компромісовими потягненнями, щоб остаточно, по льондонській конференції зайняти оборонні позиції. Словом, рятує те, що ще вдається врятувати, на решту ж — махни рукою! Стиліше можна було б це здефінувати — рятує Західню Європу, а східна та південна частина її, хай будуть в лапах російської ненажери! Під таким кутком, а не інакше, можна й розглядати плян відбудови Західної Європи Маршала. Чи ці спроби США привернуть Західній Європі господарчу та політичну півновагу, можна уважати ширшою акцією, яка б мала вивести людство на новий шлях, що виключавби загрозу з боку комуністичного сходу? Ми, українці, а знами й всі поневолені Москвою народи, є, нажал, цілком іншої думки. Довголітнє російсько-большевицьке ярмо нас навчило одної істини, що від большевицького зла не вдається тепер забезпечитися китайським муром, і доки воно буде жити, являтиме для світу постійну загрозу. Щоб осягнути остаточний мир і правопорядок в світі, — треба в зародку знищити зло. Американські долари, які піднесуть життєвий штандарт італійців чи французів, західних німців чи голандців ще не зліквідують червоної бестії за залізною занавісою. Крім того, зацікавлення Америки та Британії тільки Західною Європою витворюють немовби концепцію що ці держави не цікавляться народами, що опинилися по той бік греблі Мільйони свободолюбивих підсоветських народів, в тому числі й український, залишено на призволячє в межах безкарно — діючого російського молоха. На таких саме основах тепер і опирається англо-американська політика забезпечити мир у світі. Політикаж ця, є явно дефензивна, яка змагає за кожен ціну припинити зло, але не зліквідувати його. Будувати високі барикади, не допускаючи по цей бік ворога і бути байлужому на все те, що діється по той бік барикади. Хто знає, може якраз з цього квінтесенція духової кризи західного світу?

Як не боляче ми українці, можемо спитати чому то на гомінках світових конференцій не найшовся ні один західний дипломат, щоб руба поставив питання підсоветських народів? Чому не найшлось ні одне совісне серце, яке кинувло б в очі Молотовим Троїкам та Вишинським тієї повади, що така УПА бореться за волю України і що легенда про «адін советській народ» це ніщо інше, як спотворення фактичного стану в СССР? Чому навіть тепер, коли напруження між заходом і сходом прибрало на силі, приховується ще й далі перед світом найбільшійі місця

російської імперії, а саме — визвольну боротьбу підсовєтських народів? Чому в Москві дозволено встряпати в усі держави світу, натомість Англія та США як вогню бояться заторкнутися справу визволення більшовицькими гнобленими народами. Досадливо дивитися на деякі видання н. пр. «Нью Йорк Таймсу», в яких поміщені мани сходу, з суцільною чорною барвою та великими буквами: СССР. Таким чином призабувається поверх сто мільйонів не росіян в отому СССР, примовчується їхній кривавий віковичний змаг за волю та державну самостійність. Ми буди свідками політики однієї держави яка коім свого «геренфольку», та свого російського противника, на сході Європи нікого більше не хотіла бачити. Що цей політичний дилетантизм дорого коштував німцв. І кожний той, хто крім суцільного «совєтського народу» більше нічого не буде бачити на сході, прогавить те найліпше для себе — підтримку вєлетєнської сили поневоєлєних народів в межах СССР.

В світі тепер чути биття на сполох, мовляв, більшовики підтримують в Греції банди Маркоса хочуть опанувати побережжя Егейського моря щоб потім захопити від Турків Дарданели. Знову ж далі, голоси перестороги вказують, що більшовики планують в Італії та Франції переворот. Згода, ми в цьому не сумніваємось. Але поруч з тим хочеться споситати, чому ж західні потуги не роблять щось подібне за залізною занавісою? Чому не скріплюють визвольний, проти — Тітовський рух в Югославії, Польщі, Україні? Чому не змагають розсадити більшовицьку імперію з внутрі? Чому такі поважні прєсові агенства як Асошієтд Прєс, чий Ройтер не подають об'єктивної правди про визвольні змагання УПА і замість героїв, нерідко охрещують їх «бандитами»? Можна було б наводити ще більше гірких звинувачень, проте слід тільки статидити, що оскільки б західні потуги не поскупили доларів та доброї волі для всіх тих, що хочуть повалити російську тюрму народів, по сьогоднішній день цивілізований світ мавби куди більш перспективний, як рятувати рештки Європи. Тоді виявлюся б що не такий чорт страшний як його малюють, Ми добре знаємо, що російський кольтос подібний до спорохнявілого дуба, який потрапить гілляками витворювати шум, але вистарчить вдарити його від кореня, як він соромно завалиться. Чимало нас є на чужині, які в 1941 році були свідками першої зустрічі німцв з червоною армією, як сотнями тисячами червоноармійці здавалися в німецький полон, заявляючи, що вони не хочуть битися за Сталінську диктатуру. І треба було тільки безголовної німецької політики, що позначалася методами голодівок та масовими вбивствами, щоб отой червоноармець

Е. А. П.

В боротьбі за здійснення Правди

Живемо в часі духової, моральної, політичної і економічної кризи. Остання світова війна не розв'язала жодної з проблем що турбують сучасне людство. Прекрасні слова Атлантийської Хартії — свобода від жаху, терору і злиднів — лишакються nadalше мертвими словами на паєрсі. Але саме ця жорстока дійсність примушує нас не миритися з нею а шукати виходу в боротьбі за здійснення Правди. Однак наша доба висунула ще одну привабливу концепцію; ідеалізація і обожовання соціалізму та комунізму, бущимто, правдивих суспільно — політичних народних рухів. Як соціалістична так і комуністична теорія обгрунтована на матеріалістичних підставах, а в етеці колективізму мірилом всього є класова боротьба і узурпація влади партією. Вже сьогодні більшість людства посуджує марксизм, та його стадію продовження — лєнінізм, за класовий, поділ моноартиїніст, терор і понижєння людської гідности, що провадить в результати до тоталітар-

знов почав добре битися на фронті. Так як під час війни, так і тепер, борячись, підсовєтські народи й далі вірять в остаточну перемогу демократії над диктатурою, правопорядку, над тиранією. Поневолені Росією народи прагнуть її розвалу і вірять, що сяйво правди прийде якраз з заходу, від демократичних великодержав. Варто ще раз торкнутися двох згаданих нами, світових проблем: комунізм чи демократія? Всі ті, що дознали «благодійств» цієї першої під «братній» «кривльцем» «матушки» Росії, з тугою чекають на перемогу цієї останньої. Ця перемога, однак, зумовлена вірою, але не дефіцитом, піднесенням духа, але не його кризою, наступом, але не відступом чи оборонними заходами.

Зокрема ж ми, українці, мусимо постійно бити на сполох в західному світі, вказуючи на гори трупів наших борців, що лягли за волю України а тим самим і за сиваву всього людства, бо життя своє віддали та й віддають в боротьбі з комуністично — російською потворою, яка хоче проковтнути увесь світ.

Найвищий вже час, щоб почали про нас говорити державні мужі західних великодержав, щоб передові європейські і заокеанські агенства, та часописи підняли нашу справу під нашим наполегливим тиском, на світовому форумі, Світ врешті мусить зрозуміти, що справа державної незалежності України, а з нею і всіх поневоєлєних Росією народів це справа перемоги другої компетенції над першою — демократії над російсько — більшовицькою тиранією.

ної диктатури і винищення всіх своїх світоглядних противників. Ратунок світу, і основи життя залежать не тільки від соціальної зміни, від технічного прогресу та розвитку матеріалістичного світу, а передовсім від духового поступу, від поглиблення культури духа і моралі. Націоналістична мораль є позитивним промислом, вона вважає націю і родину базою органічного співжиття спільноти як нації так цілого людства. Сама нація як органічна спільнота започаткована разом з започаткуванням творення родин, які в історичному розвитку повязались в національну спільноту. Служба нації ніколи не виключала служби людству, тут є гармонія співвідношення людини, родини, нації і народів і ддятого повновартісний розвиток співжиття на політичній і соціальній шляхформі є можливий тільки на засадах свободи і сираведливости для людини і нації. Нація себе історично виправдала як форма організації людського життя, і приналежність до нації є незмінна, природна, витворена в висліді органічного процесу, тоді як приналежність до коляси залежить від виробничо — суспільних відносин і є явищем змінного порядку.

Не треба змішувати національного принципу (націоналізм) з нездоровими проявами расизму що зводиться до шовінізму та намагається опанувати імперіалістичним порядком нові народи — краї. Повновартісною людиною є тоді, коли вона дбає не тільки про заспокоєння особистих потреб, але також повязує свою особистість зі службою ітересам загалу, себто ідеалам нації. Так і нація — тоді стає на висоті своєї його призначення, коли позбудеться ідивідуального обмеження і замкнення сама в собі, та включається в творчість сираведливого національного будівництва вільних держав всіх народів. Коли буде зрозуміння і буде визнане кожному народові право на вільні національні держави, то Тоді розв'яжеться соціально питання кожним народом зокрема, відповідно до його потреб і вимог а в світі запанує правда і мир.

Зокрема український нарід в націоналізмі знайшов збереження свого існування продовж довгих століть, і сьогодні націоналізм український є неспорною сляюю яка протиставляється загарбницькому комунізму. Клич українського революційного націоналізму: Свобода народам і людині — є кличем за творенням сираведливого національного і соціального лярядку в світі в якому між вільними народами буде місце для Української Самостійної Соборної Держави.

НА ЗЕМЛЯХ УКРАЇНИ

Небезпечна молодь (УПС) — Українська молодь, її постава до сучасної підсовєтської дійсности — не дає споккою москєвським можновладцям України. В совєтській прєсї раз — у — раз появляються статті що займаються справою виховання тієї молоді в більшовицькому дусі. Ті статті ствержують з правила серйозні недотачі в тому відношенні, та закликають молодь, як також виховні інституції до боротьби з тими недотачами. Довідуємось з тих статтей що навіть в комсомолі України брак більшовицького духа та партійні органи не можуть сиравитися з духом сиротиву комсомольських організацій України проти більшовицької лінії. Інтерєсний натеріал подає „Правда України“ ч. 264, в статті п. н. „За дальше повищення безсратности комсомольських організацій“ — автор пише: „Комсомол України нараховує в своїх рядах понад мільон хлопців і дівчат. Велике державне значіння праць комсомолу зокрема підкрєслєється тим, що в після воєнні роки вага молоді в народному господарстві значно зросла. В Донбасі наприклад, молодь предствляє около половини всіх шахтарів. Дальше читаємо; „ЦК КП(б)У вказав, що апарат ЦК, ЛКСМ працює слабо, неоперативно, в ЦК ЛКСМУ мають місце елементи рівнодушности, самозадовлення, в найменшій мірі нерозвинута критика ісамокритика. Серйозні промахи існують в підборі і вихованні кадрів, в праці з активом. В численних первоступневих організаціях запущена праця ідейно — політичного виховання.“ На закінчення автор ненароком вказує де криється власна причина отих недотач та заразом смертельна небезпека для москєвсько — більшовицького пановання над Україною. Він каже: „Покращуючи ідейно — політичну працю, годкомі і райкомі ЛКСМУ повинні посилити боротьбу з чужою нам буржуазною ідеологією і низькопоклонством перед буржуазним Заходом, повинні піднімати чуйність комсомольців, нещадно розоблачувати українсько-німецьких націоналістів, виховуючи молодь в дусі совєтського патріотизму і сталінської дружби народів СССР — в дусі відданості батьківщині, партії Леніна-Сталіна.“

Вчителі не дописують (НКС)

— Постанова ЦК ВП(б)У стверджує, що вчителі не виконують як слід своїх обовязків, зокрема в Дніпропетровській, Ворошиловградській, Харківській та Закарпатській областях. Всевидуще око партії завважило: „помилки і перекручення буржуазно — націоналістичного характеру, при навчанні історії українського народу та його культури“. На вчачучи фізики та хемії вчителі „примовчують пріорітет москєвських вченитів“, а на лекціях про „конституцію СССР“ не наслідують „досягнєнь соціалістичного устрою“. Велике число учителів гринить „бездієльністю і аполітичністю“.

Сотник УПА С. Т. В БОРОТБІ ЗА ВОЛЮ (ЗАКІНЧЕННЯ)

Большевики бояться найменшого вияву революційного визвольного рухів і тому зв'язалися методично хочуть здусити всі прагнення народів до свободи і волі. Життя українського закріпощеного колгоспника є дуже тяжке, кожний з них якщо звернеться, однаково розкаже про свою нужду, та проклинає сталінські колгоспи, партію, НКВД і цілий „совєтський рай“. Ось що говорить колгоспник з с. Нестерівці Кам'янець — Подільської області: „Цілий рік працював я в колгоспі, виробив разом з жінкою 330 трудоднів, за трудодень призначено 400 грамів зерна-нік з того вижити? Якіби не шматок городу, так загинувби в голоду, та і його обрізали в цм році, з 50 а. оставили 30. Позики зложив я 350 карбованців, воєнний податок — 300, за город — 400, за душі (поголовне) 1500 кар. Зі шматка городу треба також здавати контингент, дав 150 кіл. картоплі, та 30 кіл. жита. І з чого остане тепер жити? Цього року в нашому колгоспі, не було чим возити буряків, зігнили всі, але людям недали“.

Це не одиничні випадок, так „щасливо“ живуть колгоспники в цілому СССР.

В тій тяжкій жорстокій дійсності, доводитись працювати революційно-підпільним кадрам і босвим частіям УПА-мі. Дійсність ця-засрашує нас на перший погляд, декому видаєсь що наше населення не видержить і заломиться, але фактично так неоз. Наше українське населення покказало себе дійсно високо політично зрілим і здаю їм свіє витривалості, віри і зрозуміння боротьби за Українську державу. Мало де страчається серед нас песимістів (а скільки їх на еміграції), всі даліше вірять що прийде врешті остаточний час і розвалє совєтської тюрми народів а на руїнах повстануть вільні суверенні держави. Співпраця населення з нашими революційними кадрами є велика, і можна бачити на кожній околиці, не тільки серед жіноцтва і мушин, але навіть серед дітей. Коли ми не мали оєртя в масах наша боротьба ослабла і булаб не можливою. Більшовики це мистці в творенні різьких провокацій, вони хотять влізти в душу кожної людини і знати навіть що вона думає. Кожного переслужуваного чи арештованого, примушують підписати заяву „співпраці“ з ними. Можна сказати що в УССР кожний що десятиї громадянин, був змушений підписати заяву що годиться співпрацювати з НКВД проти бандерівців. Крім того, кожний державний урядовець чи робітник змушений рівнож підписати такі заяви, бо інакше з він „ворогом родини“ і не дістане праці.

Хворий чоловік, коли хоче піти в лічницю, мусить рівнож підписати подібну заяву. Багато людей були різними способами змушені підписати заяви співпраці з НКВД, але тільки одиничні виконували підписані зобов. язுவання. Загал народний мас на співпрацю з комуністами не їде, а коли під терором хто змушений підписати заяву, то зразу зголошує про це нашим людям. Зраддою населення гідить, сам парід помагав викривати секєотів, розкривав провокації і поборює донощцтво, дволичників і всіх запородаців що вислугуться ворогам. В 1947 р. боротьба в Краю продовжувалася даліше, ніхто з неї не ризигнував аж не падав духом. Самі большевики не ридуть що їм не вдається зліквідувати нашого руху, бо рух цей — це цілість населення. Трудно показати, де кінчається боротьба УПА, а де починається боротьба народу. Витривалість і ріст УПА завдячує великому босвому і політичному досвіді, що є вислідом довгої Визвольної боротьби українського народу. В найбільш тяжких і невиправних політичних ситуаціях, Революційний Провід ставив кожне питання ясно і чітко, поставив виразно необхідність збройної боротьби проти обох імперіалістичних сил; гітлеризму і більшовизму. УПА перша стала зав'язком спільного Визвольного Фронту поневоєних народів, зробила в цьому напрямку перші практичні кроки. Коли сьогодні АБН став організованим цілом поневоєних народів в боротьбі з більшовизмом, в якому активну участь приймає УГВР, що є політичним провідом УПА, то безперечно що вклад УПА в цю велику справу є дуже великий і цінний. Немає сумніву що з усіх протибільшовицьких сил УПА вирізняється найбільше своєю організованістю, найкращим знанням більшовицької дійсності і має виразну програму дій. Ми виключно були знані тільки на власні сили, ніхто нам не помагав, одинокою поміччю що ми її доставали, це була поміч від нашої еміграції, звідти ми діставали гроші і лікарства, але очевидно що

цього було замало. Читачи комуністичну пресу, бачили ми як широко вона розисувалася про арештовання комуністів в Америці в Еспанії і інших вільних країнах, комуністична преса записує ства в їх обороні гостро осуджує „капіталістичний захід“ але як дивно було нам, чому в західно-європейській пресі не було вісток про терор в СССР і визвольну боротьбу поневоєних совєтами народів. Та не тільки чужа, але навіть частина нашої української еміграційної преси це до недавня змовчувала про нас, або в невластивий спосіб представила нас в чужому і українському середовищі. Ми в Краю не могли повірити, що на еміграції існує таке розбиття на різні партії, між якими ведеться сварка за те кого визнати сьогодні Політичним Проводом сучасної визвольної боротьби в Краю, хоч питання це давню розв'язане дійсно і тільки завдяки українському народові в Краю який злився в визвольному фронті боротьби. даючи чинну піддержку УПА під Політичним Проводом УГВР-ди, України до

сьогодні бореться і прямує до своєї недалекіої визволення і самостійності. Для українського народу в Краю ті нездорові явища на еміграції є болічим ударом, він веде залягну боротьбу з ворогом який старается знищити фізично і духово українське націо, тоді коли між українською еміграцією на чужині їде боротьба за вузькі партійні інтереси, яка послабило можливість спільного виступу на міжнародній арені в обороні прав українського народу. Але ми віримо що здорова частина нашої еміграції кине сварки і незгоду і об'єднається довкола революційного проводу воюючої України який зараз є УГВР, і спільними зусиллями Краю і еміграції виберемо Вільну Соборну Українську Державу.

НА ПРЕС-ФОНД

На прес-фонд „Українського Клича“ зложили: Е. Герсон (Аргентина) — 2 ф. Читачі „У.К.“ на руці п. Сав. — 1 ф. 13 ш. 6 п. Читачі „У.К. в Геддінгтоні“ 1 ф. 4 ш. Жертводавцям щиро дякуємо.

ОГОЛОШЕННЯ

Передплачуйте, кольпортуйте видання „Української Трибуни“

1). „УКРАЇНСЬКА ТРИБУНА“; виходить двічі в тиждень в Мюнхені. Приносить в кожному числі багато відомостей з українського життя в Краю і за кордоном. Найновіші вісті з міжнародної політики, статті про укр. і чуже містецтво. Літературні статті вірші оповідання, переклади і др.

2). „АРКА“; журнал літератури, мистецтва і критики. Виходить кожного місяця. Мистецтво літератури, наукові та критичні статті про театр, музику, образотворче містецтво та кіно. Поезію, прозу укр. та чужих авторів. Рецензії, хроніку з усіх діянок містецького життя і др. Журнал виходить в співпраці з видавничого Комісією Муру. Кожне число багато ілюстроване.

Умовни передплати з пересилкою вносять:

на місяць 2 ш. 8 п.
півроку 16 ш.
„АРКА“
Поодиноке число 2 ш.
на півроку 12 ш.
Крім цього можна набути різні книжки і компісти „Української Трибуни“ за 1947 р. в ціні 2 ф. 8 ш.; компікт „Арки“ в ціні 8 ш. Жадайте каталогів нашого видавництва. Передплату приймається через представника в валюті даної країни. В Англії замовлення і належності приймає представник „Української Трибуни“ Olexa Mozariwskyj 15 Russel Rd London W. 14.
Або звертайтеся до своєї рідні і знакомих, що живуть в Німеччині нехай замовляють для Вас видання „Української Трибуни“ в Адміністрації 13 b, München 8, Fuhrichstr. 53/II USA Zone, Germany.

Друзів Андрусинських з Хороброва (останньо в Реміно) пошукує Цейбрі Грць
c/o Mrs. Kenbury, 106 High Str. Rishton nr. Blackburn, Lancas.

Пошукуюю односельчан з Коровиці Л. пов. Любачів і Ліпівця пов. Яворів. Відзвнатись прошу на адресу:
P. Dmytriw, 106 (W) P. O. W. Camp. Stamford. Lincs.

Сотні українців й англіців забавляють і хвалять собі
УКРАЇНСЬКО-АНГЛІЙСЬКИЙ ФЛІРТ
Двомовний уклад речень вможливає забаву в міщаному товаристві та допомагає в науці англійської мови.
Ціна 2 ш., пошта 3ш. Відповідаєм ошуст
Замовляти на адресу:
MULTILINGUA PRESS
1 b, Frederick Mews, Kinnerton Str London S.W. 1.
Замовляйте, бо наспад вичерпується!

Вже друкується і небаром появиться в продажі
необхідна книжка для кожного:
УКРАЇНЕЦЬ У ВЕЛ. БРИТАНІЇ
Підручний інформатор для всіх.
Як поводитись серед англіців? Як писати листи? Укр.-англійські розмови. Загальні інформації для чужинців у В. Британії.
Ціна 3 ш. Пошта 3 пенс.
Замовляти у Видавництві:
MULTILINGUA PRESS,
1 b, Frederick Mews, Kinnerton Street, London, S.W. 1.

„УКРАЇНСЬКИЙ КЛИЧ“
Тижневик українців у Вел. Британії
Редагує: Колегія. Вшас: Видавництво ОСНОВА.
Умови передплати: На рік — 1 фунт й 2 шилінги;
на пів року — 11 шилінгів,
на три місяці — 6 шилінгів,
Поодинокє число — 6 пенсін.
Ціни оголошень: 1 цент на одну шпальту 1 фунт й 10 шилінгів.
Дрібні оголошення й пошукування — 3 пенсін за слово
Адреса редакції та адміністрації: **ОСНОВА PUBLISHING CO., LTD.,**
25a, All Saints Road, London, W. 11.

ОСНОВА ДЕМОНІАЦІЇ ЗАМІДІХ ДЕРЖАВ

В зв'язку з подаями в Чехословащині, США, В. Британії і Франції, оголосили спільну декларацію, в якій заявляють що криза в внутрішніх відносинах Чехословащини, була викликана випробованими методами для усталення пураїди диктатури одної партії.

Західні держави п'ятують розвиток подій в Чехословащині, які принесли невідклично для чехословацького народу катастрофальні наслідки. Спільна декларація стала оголошена внаслідок порозуміння в тій справі між Лондоном, Парижем і Вашингтоном.

ТАЙНЕ УЗБРОЄННЯ БРИТАНСЬКОЇ АРМІЇ

Британський міністер війни в своїм опрацьованім мєморіалі до Парляменту, зв'язанім з військовим бюджетом на 1948-9 рік, заявив що „британська армія приготувлєсь нове тайне узброєння своїх військових сил“. На підставі ведених тайних узброєнь, В. Британія не потребує посилювати школення військових сил, а нові тайні узброєння полягають на зовсім нових пікому це знаних досі технічних винаходах. Новий військовий бюджет є децю менший від минулорічного, однак вносить він поважну суму: 305.000.000 фунт.